

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-1S/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200417
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Rudinská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1020200417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Rudinskej a členov senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD. a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej v právnej veci žalobcu: A. B. A. A. C., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Iracká republika, bytom Palestine street al edreesi county number 505, street no.77, house no. 6, Bagdad, Iracká republika, zastúpený: Mgr. Toni Khuri, advokát, so sídlom Dlhé diely II/13, 841 04 Bratislava, IČO: 30 789 311, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Krížna č. 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2020/007612-003 zo dňa 28.01.2020, takto

rozhodol:

I. Správny súd **z r u š u j e** rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2020/007612-003 zo dňa 28.01.2020 a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

II. Správny súd žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca mal na území Slovenskej republiky obnovený prechodný pobyt na účel podnikania s platnosťou od 25.05.2017 do 25.11.2018. Dňa 23.11.2018 (pozn. správneho súdu: tento dátum uvádzajú správne orgány v napadnutých rozhodnutiach) podal na Prezídium Policajného zboru, Úrade hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania v zmysle § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj len „zákon o pobyte cudzincov“), nakoľko na území Slovenskej republiky koná v mene obchodnej spoločnosti NHM.SK PHARMA CO., s.r.o., so sídlom Vyšehradská 8, 851 06 Bratislava, IČO: 50 348 221, (ďalej aj len „NHM.SK PHARMA CO., s.r.o.“).

2. Dňa 16.10.2019 bola žalobcovi zaslaná výzva, aby sa vyjadril k podkladom pred vydaním rozhodnutia o predmetnej žiadosti, prípadne aby navrhol ich doplnenie v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Žalobca na výzvu reagoval podaním doručeným prvostupňovému orgánu dňa 12.11.2019, v ktorom uviedol, že obnovenie jeho prechodného pobytu je jednoznačne vo verejnom záujme Slovenskej republiky, nakoľko spoločnosť NHM.SK PHARMA CO., s.r.o., v ktorej je spoločníkom, dosiahla za rok 2017 zisk 20 753 eur, z ktorého odvádza dane do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

3. Prvostupňový orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-2019-023/2019-PPC zo dňa 13.11.2019 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) zamietol žiadosť žalobcu podľa § 34 ods. 12 s poukazom na § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov konštatujúc naplnenie dôvodu pre jej zamietnutie. Preverení cestovného dokladu žalobcu č. A., platného od 20.09.2014 do 18.09.2022, prvostupňový orgán zistil, že žalobca sa na území Slovenskej republiky v roku 2018 nachádzal v dátumoch od 14.07.2018 do 20.07.2018 a od 08.09.2018 do 23.11.2018, čo je spolu 82 dní. Prvostupňový orgán mal za to, že obnovenie prechodného pobytu žalobcovi nie je vo verejnom záujme, nakoľko žalobca fakticky nenaplnil účel prechodného pobytu na území Slovenskej republiky tým, že sa na našom území v kalendárnom roku 2018 nezdržoval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu. Zároveň upriamil pozornosť na odpoveď Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej aj len „Ministerstvo hospodárstva SR“ alebo aj len „ministerstvo“) ako orgánu kompetentného vyjadrovať sa k podnikateľskej činnosti žalobcu zo dňa 15.10.2019, ktorý uviedol, že „Podnikateľská činnosť príslušníka tretej krajiny nie je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.“

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie namietajúc v prvom rade nesprávne uvedenie dátumu podania žiadosti o udelenie prechodného pobytu dňa 23.11.2018, nakoľko žalobca ju mal podľa jeho vyjadrenia podať dňa 11.09.2018. Taktiež mal za to, že splnil podmienku ustanovenú v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko sa na území Slovenskej republiky zdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v danom kalendárnom roku. Prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že neviduje žiadne vyjadrenie žalobcu k výzve zo dňa 16.10.2019 napriek tomu, že vyjadrenie žalobcu obdržal dňa 12.11.2019 a prvostupňové rozhodnutie vydal dňa 13.11.2019. Toto tvrdenie prvostupňového orgánu označil žalobca za nepravdivé. Tiež vyjadril presvedčenie, že jeho podnikateľská činnosť je nesporne prínosná pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

5. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2020/007612-003 zo dňa 28.01.2020 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie zamietol. Stotožnil sa so závermi prvostupňového orgánu, že obnovenie prechodného pobytu žalobcovi na území Slovenskej republiky nie je vo verejnom záujme, nakoľko žalobca fakticky nenaplnil účel prechodného pobytu. Zákonodarcou prostredníctvom zákona o pobyte cudzincov upravil podmienky pre udelenie, resp. obnovenie prechodného pobytu tak, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky musí byť odôvodnený účelom, v tomto prípade podnikaním, ktorý musí byť fakticky na území Slovenskej republiky plnený. Túto podmienku žalobca nespĺnil, nakoľko sa viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku 2018 nezdržoval na území Slovenskej republiky.

II. Žaloba

6. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na nové prejednanie a rozhodnutie.

7. V prvom rade opísal skutkový stav namietajúc, že žalovaný sa nevysporiadal s jeho námietkou uvedenou v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, a to, že žalobca splnil podmienku zdržiavať sa na území Slovenskej republiky v posudzovanom období. Taktiež sa nestotožnil s názorom, že vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR je dostatočným podkladom na účel posúdenia hospodárskeho prínosu žalobcu pre Slovenskú republiku, nakoľko ministerstvo posudzuje žiadosť o zaujatie stanoviska len z hľadiska hospodárskeho prínosu pre Slovenskú republiku, a to len na základe interného predpisu. Toto stanovisko má len odporúčací charakter, resp. podporný a nie záväzný.

8. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s dôvodmi odvolania uvádzanými žalobcom, čo sa týka splnenia podmienky zdržiavania sa na území Slovenskej republiky požadovaný čas. Prvostupňový orgán dospel k záveru, že preverení cestovného dokladu žalobcu platného od 20.04.2014 do 08.09.2022 sa žalobca zdržiaval na území Slovenskej republiky 82 dní, a to od 14.07.2018 do 20.07.2018 a od 08.09.2018 do 23.11.2018, čo podľa prvostupňového orgánu nie je viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Novela zákona o pobyte cudzincov č. 108/2018 Z. z. nadobudla účinnosť dňa 01.05.2018 a žalobca podal žiadosť o obnovenie prechodného pobytu dňa 11.09.2018, kedy začalo správne konanie o jeho žiadosti. Od 01.05.2018 do 11.09.2019 (pozn. správneho súdu: zrejme ide o chybu v písaní a správne malo byť uvedené 11.09.2018) je 134 dní. Nakoľko prvostupňový orgán uvádzal, že žalobca sa na našom území zdržiaval 82 dní, mal tento za

to, že splnil podmienku zdržiavania sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času na účely posudzovania žiadosti.

9. K tvrdeniu žalovaného v napadnutom rozhodnutí, že z vyhodnotených podkladov je dostatočne zrejmé, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme, žalobca uviedol, že jeho prechodný pobyt na území Slovenskej republiky by nepochybne priniesol majetkový prospech, ako aj iný prospech pre mnohých občanov a súčasne by bol prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Závery žalovaného vo vzťahu k verejnému záujmu označil za nielenže nedostatočne odôvodnené, ale aj predčasné. Správne orgány oboch stupňov nevyhodnotili dôkazy a skutočnosti, ktoré v administratívnom konaní predložil žalobca, v dôsledku čoho nedostatočne posúdili verejný záujem vo vzťahu k jeho pobytu za účelom podnikania. S ohľadom na uvedené je podľa žalobcu nesporné, že nebol daný dôvod na zamietnutie jeho žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov.

10. Správne orgány oboch stupňov nerešpektovali Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko zamietnutie žiadosti žalobcu predstavuje pre neho zásah do jeho práva na podnikanie, ktoré v súčasnosti ani nemôže na území Slovenskej republiky vykonávať, keďže riadne podnikanie žalobcu je podmienené udelením prechodného pobytu na tento účel. Žalobca mal tiež za to, že žalovaný mu napadnutým rozhodnutím odoprel právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantované v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaný sa nevysporiadal s otázkou stretu dvoch základných práv, a to práva na uskutočňovanie podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky a práva štátu na zásah do práva na podnikanie. Taktiež neodôvodnil, prečo uprednostnil verejný záujem štátu a nie jeho právo na podnikanie spôsobom, aby bolo možné jednoznačne z obsahu napadnutého rozhodnutia posúdiť, či odopretím udelenia povolenia na prechodný pobyt nebolo obmedzené, resp. odopreté jeho právo na podnikanie na území Slovenskej republiky.

III.

Vyjadrenie žalovaného

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 30.09.2020 navrhol, aby správny súd žalobu zamietol sumarizujúci priebeh administratívneho konania a obsah napadnutých rozhodnutí oboch stupňov.

12. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom posudzovania dĺžky jeho zdržiavania sa na území Slovenskej republiky žalovaný poukázal na to, že správne orgány vychádzali z priechodových pečiatok odtlačených v cestovnom doklade žalobcu predloženého pri podaní žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky. Preverení tohto cestovného dokladu bolo zistené, že žalobca sa na území Slovenskej republiky zdržiaval v celom roku 2018 od 01.01.2018 do 23.11.2018 (odhladiac od posudzovaného obdobia v rozhodnutí) od 14.07.2018 do 20.07.2018 a od 08.09.2018 do 23.11.2018, čo je spolu 82 dní. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa na našom území nezdržiaval viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu. Danú skutočnosť uviedol aj prvostupňový orgán vo vydanom rozhodnutí, teda žalobca mal vedomosť o tom, aké obdobie prvostupňový orgán posudzoval, teda obdobie od 01.05.2018 do 23.11.2018. Na základe uvedeného sa žalovaný nestotožnil s tvrdením žalobcu o splnení zákonom požadovanej podmienky zdržiavania sa na území Slovenskej republiky, nakoľko prvá vstupná pečiatka do schengenského priestoru v predloženej cestovnom doklade žalobcu v roku 2018 je dňa 14.07.2018. Z uvedeného vyplýva, že žalobca na území Slovenskej republiky v roku 2018 (od 01.01.2018) vstúpil až v uvedený deň, t. j. 14.07.2018.

13. Čo sa týka vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR ako podkladu na účel posúdenia hospodárskeho prínosu žalobcu pre Slovenskú republiku, žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že takéto stanovisko má podobu „substanoviska“. Ministerstvo hospodárstva SR je kompetentné v plnej miere zhodnotiť podnikateľskú činnosť. Z tohto pohľadu dal do pozornosti ustanovenie § 6 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je Ministerstvo hospodárstva SR ústredným orgánom štátnej správy, okrem iného aj pre podporu malého a stredného podnikania, stratégiu tvorby podnikateľského prostredia a podporu podnikateľského prostredia a pre vnútorný a zahraničný obchod. Z uvedeného vyplýva, že Ministerstvo hospodárstva SR má oprávnenie a dostatočné prostriedky posudzovať dopad vykonávania podnikateľskej činnosti subjektov pre hospodárstvo Slovenskej republiky, a preto žalovaný nemal dôvod spochybňovať jeho stanovisko, resp. považovať ho len za „substanovisko“ s doplňujúcim charakterom.

14. Ak kompetentný orgán, ktorým je Ministerstvo hospodárstva SR, posúdi, že podnikateľská činnosť žalobcu nepredstavuje prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, žalovaný musel skonštatovať, že v prípade žalobcu došlo k stretu verejného záujmu so záujmom súkromným (t. j. žalobcu). V danom prípade je potrebné uprednostniť verejný záujem (t. j. záujem Slovenskej republiky) na efektívnej regulácii imigrácie štátnych príslušníkov tretích krajín na územie Slovenskej republiky pred záujmom žalobcu na obnovení prechodného pobytu na účel podnikania na našom území. Na základe stanoviska Ministerstva hospodárstva SR, ako aj vzhľadom na to, že žalobca sa v posudzovanom období nezdržoval na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu a v spojitosti s 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, žalovaný vyhodnotil, že nie je vo verejnom záujme obnoviť taký prechodný pobyt, z ktorého mal prospech len žalobca.

15. K námietke žalobcu týkajúcej sa nerešpektovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalovaný uviedol, že v čl. 8 uvedeného dohovoru nie je explicitne vyjadrené právo na podnikanie, ale možno ho pod neho subsumovať. Žalobca má však právo na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, avšak podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy SR môže byť v prípade cudzincov zákonom ustanovená odchylná úprava tohto práva. Takýmto zákonom je aj zákon o pobyte cudzincov.

16. Žalobca síce doložil k žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky doklady, ktoré stanovuje § 34 zákona o pobyte cudzincov, avšak ich doloženie nepredstavuje automatické obnovenie prechodného pobytu. Vyhodnotenie prínosu podnikateľskej činnosti žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky prináleží Ministerstvu hospodárstva SR. V spojitosti so skutočnosťou, že žalobca sa na území Slovenskej republiky v celom roku 2018 (od 01.01.2018 do 23.11.2018 spolu 328 dní) nachádzal 82 dní, žalovaný vyhodnotil, že takýto pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme. Takéto zdržiavanie sa žalobcu na území Slovenskej republiky nepredstavuje pre neho pravidelnú činnosť za účelom dosiahnutia zisku, a preto nie je možné ho posúdiť ako podnikanie. Žalobcovi bol udelený prechodný pobyt z dôvodu, že tento je nevyhnutný pre podnikanie, ktoré bude vykonávať na území Slovenskej republiky. Pre sporadické zdržiavanie sa žalobcu na našom území na účel podnikania nie je potrebné, aby mu bol prechodný pobyt udelený. V takom prípade mu postačuje vízum. Žalovaný mal za to, že vo verejnom záujme je mať na území Slovenskej republiky migráciu ľudí, ktorí sa reálne na našom území zdržiavajú prevažnú časť udeleného pobytu.

17. Posúdením skutočností zistených v priebehu konania o žiadosti žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky (sporadické zdržiavanie sa žalobcu na území Slovenskej republiky a stanovisko Ministerstva hospodárstva SR) žalovaný dospel k záveru, že žalobca chce na našom území podnikáť, avšak jeho podnikateľská činnosť nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, a teda obnovenie jeho prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme. Na základe uvedeného mal za to, že je dôvodné uprednostniť verejný záujem Slovenskej republiky na regulovaní počtu štátnych príslušníkov tretích krajín pred záujmom žalobcu na uplatňovanie práva na podnikanie. Žalovaný do tohto práva žalobcu zasiahol v medziach zákona, nakoľko bol naplnený dôvod na zamietnutie jeho žiadosti podľa § 33 ods. 6 písm. g) s poukazom na § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov.

18. Záverom žalovaný opäť poznamenal, že žalobca vstúpil na územie Slovenskej republiky od začiatku roka 2018 prvýkrát až 14.07.2018 (odhladnuc od novely zákona o pobyte cudzincov účinnej od 01.05.2018) a do dňa podania žiadosti dňa 23.11.2018 (z celkového počtu dní 328) sa na území Slovenskej republiky, resp. v schengenskom priestore zdržiaval spolu 82 dní.

IV.

Konanie na správnom súde a posúdenie podstatných právnych argumentov

19. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) Správny súd v Bratislave (ďalej aj len „správny súd“) začal svoju činnosť 01.06.2023 a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Nitre a Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1S/77/2020 bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety v súlade s Rozvrhom práce

Správneho súdu v Bratislave na rok 2023 v znení Dodatku č. 1 náhodným výberom pridelená senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-1S/77/2020.

20. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP v znení účinnom do 30.06.2023 a § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 SSP. Deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13.08.2024 (§ 137 ods. 4 SSP).

21. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na účel podnikania.

23. Podľa § 21 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, účel prechodného pobytu vykonáva štátny príslušník tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

24. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

25. Podľa § 34 ods. 12 veta prvá pred bodkočiarkou zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6.

26. Podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov účinného od 01.05.2018, štátny príslušník tretej krajiny je povinný zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku; to neplatí, ak štátny príslušník tretej krajiny uplatňuje mobilitu v inom členskom štáte.

27. Úlohou správneho súdu v prejednávanej veci bolo v medziach žalobných dôvodov preskúmať zákonnosť postupu správnych orgánov a napadnutých rozhodnutí oboch stupňov, ktorými bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 veta prvá pred bodkočiarkou zákona o pobyte cudzincov z dôvodu § 33 ods. 6 písm. g) v spojení s § 111 ods. 1 písm. u) uvedeného zákona.

28. Hneď v úvode správny súd uvádza, že rozhodovanie o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu cudzinca na účel podnikania je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky a cudzinec nemá na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania právny nárok. Pri rozhodovaní o takejto žiadosti sa prihliada na verejný záujem, bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, prínos cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Príslušný orgán je povinný riadne vec preskúmať a žiadosť o obnovenie prechodného pobytu je oprávnený zamietnuť iba v zákonom stanovených prípadoch, pričom svoje rozhodnutie má v súlade so zákonom povinnosť náležite odôvodniť.

29. Základným rámcom právneho posúdenia žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania je zákon o pobyte cudzincov, ktorý v § 22 upravuje prechodný pobyt na účel podnikania. Správny orgán pri posudzovaní žiadosti prihliada na verejný záujem, na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, a to všetko za splnenia povinnosti ustanovenej v § 111 ods. 1 písm. u) pred bodkočiarkou zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorej štátny príslušník tretej krajiny je povinný zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku. Všetky uvedené kritériá musí správny orgán preskúmať a pokiaľ zistí, že obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nie je vo verejnom záujme, žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 vety prvej pred bodkočiarkou zákona o pobyte cudzincov zamietne.

30. Dôraz súdneho prieskumu treba zamerať na účel obnovenia prechodného pobytu, a to na podnikanie, ktoré sa pre potreby zákona o pobyte cudzincov vždy posudzuje vo vzťahu k verejnému záujmu, keďže právo podnikat' sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca a v prípade obchodnej spoločnosti ako spôsob dosiahnutia zisku. Zároveň sa však podnikaním zabezpečuje verejný záujem ako prvok trhového hospodárstva. Z uvedeného potom vyplýva, že podnikanie by malo prinášať prospech podnikateľovi ako aj prospech spoločnosti, t. j. verejný záujem. V kontexte verejného záujmu však správny orgán musí vychádzať z účelu zákona o pobyte cudzincov, ku ktorému dôvodová správa uvádza nasledovné: „Riešenie problematiky kontroly hraníc a pobytu cudzincov, ako aj riadenie migračnej politiky patrí medzi prvoradé úlohy demokratickej a dynamicky sa rozvíjajúcej spoločnosti založenej na princípoch slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Slovenská republika od svojho vstupu medzi členské krajiny Európskej únie v roku 2004 plní úlohy vytýčené Zmluvou o fungovaní Európskej únie v oblasti azylu, kontroly hraníc, pobytu cudzincov a ochrany práv štátnych príslušníkov tretích krajín, ako aj práv občanov Európskej únie a ich rodinných príslušníkov... Už samotná príprava na vstup Slovenskej republiky do Európskej únie si vyžiadala výraznú a rozsiahlu zmenu v zákone o pobyte cudzincov, ktorý sa formoval s cieľom vytvoriť legislatívnu základňu prispôbenú príslušnej legislatíve Európskej únie vo vzťahu k občanom tretích štátov a tiež k občanom Európskej únie a ich rodinným príslušníkom. Súčasný zákon o pobyte cudzincov vzal do úvahy aj príslušné ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, Európskej dohody, Schengenskej dohody a vykonávacej dohody k Schengenskej zmluve. Dňom vstupu do Európskej únie Slovenská republika prevzala príslušnú časť *acquis* upravujúci voľný pohyb osôb.“

31. V súvislosti s nastolenou problematikou treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy, pričom zároveň musí vychádzať z účelu zákona o pobyte cudzincov.

32. Kľúčovou otázkou v prejednávanej veci teda bolo posúdenie, či sa žalovaný vysporiadal s dôvodmi odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu vo vzťahu k posúdeniu splnenia, resp. nesplnenia podmienky ustanovenej v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, t. j. podmienky zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu.

33. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Sak/22/2022 zo dňa 31.01.2024 konštatoval, že „Podmienka podľa § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov zdržiavať sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu v kalendárnom roku je účinná od 01.05.2018. Od jej účinnosti platí pre všetky osoby s udeleným prechodným pobytom. Preto sa táto podmienka vzťahovala v rozhodnom období aj na sťažovateľa. Platí pritom základná ústavná zásada *ignorantia juris non excusat*, tzn. že neznalosť zákona neospravedľuje. Sťažovateľ, ktorý má udelený prechodný pobyt, je povinný sledovať podmienky trvania tohto pobytu a ich prípadné zmeny a týmto zmenám sa prispôbiť alebo prechodný pobyt ukončiť. Zároveň si musí byť vedomý toho, že ak stanovené podmienky prechodného pobytu prestane spĺňať, môže dôjsť k zrušeniu jeho prechodného pobytu.“

34. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí oboch stupňov ako aj administratívnych spisov dospel správny súd k záveru, že námietka žalobcu ohľadom posúdenia splnenia, resp. nesplnenia podmienky zdržiavania sa na území Slovenskej republiky viac ako polovicu času udeleného prechodného pobytu je dôvodná. Je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal dostatočne s jeho námietkou uvedenou v odvolaní ohľadom výpočtu dní, ktoré sa žalobca nachádzal na území Slovenskej republiky v rozhodnom období. Na tomto mieste je potrebné objasniť dva rozhodujúce dátumy, a to prvý deň, od ktorého je potrebné počítat' prítomnosť, resp. neprítomnosť žalobcu na území Slovenskej republiky a posledný posudzovaný deň, ktorým je deň podania žiadosti žalobcom.

35. Pokiaľ ide o prvý deň posudzovaného obdobia, prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, že týmto dňom je deň 01.05.2018, teda deň, kedy nadobudla účinnosť novela ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov č. 108/2018 Z. z. V napadnutom rozhodnutí však žalovaný tento dátum neuvádzal a zmätočne konštatoval, že posudzoval obdobie roku 2018, z čoho vyplýva, že nesprávne stanovil začiatok rozhodujúceho obdobia na deň 01.01.2018 a nie 01.05.2018. Táto skutočnosť vyplýva aj z jeho vyjadrenia k žalobe, kde opakovane uviedol, že žalobca sa na území

Slovenskej republiky nachádzal v roku od 01.01.2018 do 23.11.2018 v dátumoch od 14.07.2018 do 20.07.2018 a od 08.09.2018 do 23.11.2018, čo je spolu 82 dní z celkového počtu 328 dní. S ohľadom na uvedenú novelu ustanovenia § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov nebol legitímny dôvod počítať túto podmienku od 01.01.2018, ale od 01.05.2018.

36. Sporným sa stal aj dátum, ktorý sa mal považovať za posledný deň rozhodného obdobia, ktorým je podanie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu. Žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu namietal, že predmetnú žiadosť podal dňa 11.09.2018 a nie 23.11.2018. S touto námietkou sa však žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a iba stroho skonštatoval jej irelevantnosť s poukazom na žiadosť žalobcu nachádzajúcu sa v administratívnom spise. V tomto smere treba prisvedčiť žalobcovi, že deň podania žiadosti je potrebné ustáliť za účelom riadneho posúdenia podmienky ustanovenej v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov. V administratívnom spise sa totiž nachádza Žiadosť o obnovenie prechodného pobytu zo dňa 23.11.2018, ďalej Žiadosť o prechodný pobyt – osobný pohovor s perom prepísaným dátumom z 11.09.2018 na dátum 23.11.2018. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 26.08.2019 upozornil na rozpor v dátume podania žiadosti, v ktorom poukázal na nesprávnosť postupu prvostupňového orgánu spočívajúcu v nesprávnom uvedení dátumu žiadosti, ktorým má byť deň 11.09.2018. K vyjadreniu priložil aj fotokópiu potvrdenia o prijatí žiadosti zo dňa 11.09.2018. Bolo povinnosťou správnych orgánov vysporiadať sa s touto námietkou žalobcu, nakoľko deň podania žiadosti je rozhodujúci pre správny výpočet rozhodujúcich dní. Ani správne mu súdu nie sú jasné dôvody, pre ktoré bol prepisovaný dátum na Žiadosti o prechodný pobyt – osobný pohovor a pochybnosti do celej veci vnáša aj skutočnosť, že kolký priložené k Žiadosti o obnovenie prechodného pobytu sú zo dňa 10.09.2018.

37. Na druhej strane, neuniklo pozornosti správneho súdu, že aj samotný žalobca v niektorých podaniach uviedol ako dátum podania žiadosti deň 11.09.2018 a niekde deň 23.11.2018. Aj v žalobe uviedol, že v rozhodnom období od 01.05.2018 do 23.11.2018 sa zdržiaval na území Slovenskej republiky 82 dní a v ďalšej vete konštatoval, že žiadosť o obnovenie prechodného pobytu podal dňa 11.09.2018, pričom ide o obdobie 134 dní, ktoré sa posudzujú. Tento rozpor je potrebné odstrániť a ustáliť dátum podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu, napr. výsluchom zamestnankyne podpísanej na potvrdení o prijatí žiadosti žalobcu zo dňa 11.09.2018.

38. Námietku žalobcu, že jeho pobyt na území Slovenskej republiky by bol jednoznačne vo verejnom záujme, vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Treba povedať, že zákon o pobyte cudzincov nedefinuje pojem verejný záujem, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo determinovateľní, a to okruhom či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i poslaním a úlohami orgánov verejnej moci. V zmysle platnej právnej úpravy na obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky nie je právny nárok, a teda je na úvahe správneho orgánu, ako rozhodne. Otázka posúdenia, či pobyt účastníka konania bude vo verejnom záujme, je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Samotný proces obnovenia prechodného pobytu vychádza aj z dostupných analýz a trendov zneužívania rôznych druhov pobytov cudzincami a s tým súvisiacich interných aktov riadenia. Správny orgán preto pri použití voľnej úvahy musí rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť postupu správneho orgánu v súlade so zákonom a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná. Je potrebné, aby správne orgány regulovali neefektívny pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky. Preto opatrenia regulujúce a podmieňujúce prechodný pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky musia nevyhnutne vychádzať a nadväzovať nielen na právne, ale aj na také podmienky v Slovenskej republike, akými sú verejný záujem, osobitne bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a pod. Zároveň zákonodarcu dáva možnosť v zmysle § 36 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov zrušiť povolenie na prechodný pobyt, ak príslušník tretej krajiny závažným spôsobom porušil povinnosť ustanovenú zákonom (§ 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov), čo však podľa názoru správneho súdu, s poukazom na usporiadanie a význam jednotlivých zákonných ustanovení zákona o pobyte cudzincov, pripadá do úvahy v prípade, ak sa správny orgán dozvie (vlastnou činnosťou alebo oznámením iného subjektu), že štátny príslušník tretej krajiny povolenie na prechodný pobyt porušuje,

pominul dôvod prechodného pobytu a pod. Inak povedané, nejde o rozhodovanie na základe žiadosti príslušníka tretej krajiny.

39. Zo stanoviska Ministerstva hospodárstva SR k podnikateľskej činnosti žalobcu ako štátneho príslušníka tretej krajiny vyplýva, že jeho podnikateľská činnosť nebude prínosom pre hospodárske záujmy SR. Jednou zo žalobných námietok je práve tvrdenie žalobcu, že toto stanovisko nie je dostatočným podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia, nakoľko má iba odporúčací charakter. V tejto súvislosti správny súd uvádza, že je nesporné, že zákon o pobyte cudzincov vymedzuje podklady, z ktorých príslušný orgán verejnej správy vychádza pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania, pričom jedným z týchto podkladov je aj stanovisko Ministerstva hospodárstva SR k otázke, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je prínosom pre hospodárske záujmy SR (§ 33 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov). Vychádzajúc z predloženého stanoviska Ministerstva hospodárstva SR správny súd konštatuje, že toto okrem záveru, že podnikateľská činnosť žalobcu nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, neobsahuje žiadne iné argumenty, ktoré ministerstvo k prijatiu uvedeného záveru primälo. Správny súd však v tejto súvislosti upriamuje pozornosť žalobcu na to, že zákon o pobyte cudzincov zveruje Ministerstvu hospodárstva SR posúdiť vo vzťahu k žiadosti o prechodný pobyt na účel podnikania podnikateľský zámer žiadateľa, konkrétne či tento bude prínosom pre hospodárske záujmy SR, pričom bližšie nestanovuje obsahové náležitosti tohto stanoviska, ani postup, ktorý má ministerstvo dodržať. Je potrebné si v tejto súvislosti tiež uvedomiť, že stanovisko Ministerstva hospodárstva SR je jedným, aj keď relevantným podkladom pre konajúci orgán verejnej správy, ale nie jediným, na ktorý konajúci orgán verejnej správy prihliada. Pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu je potrebné zohľadňovať všetky podklady a vyjadrenia obsiahnuté v administratívnom spise a pokiaľ tieto podporujú stanovisko Ministerstva hospodárstva SR, nie je na účely rozhodnutia prekážkou, ak takéto stanovisko obsahuje len jednoduchý záver, bez bližšieho odôvodnenia.

40. Správny súd uvádza, že otázkou záväznosti stanoviska Ministerstva hospodárstva SR sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 10Sžak/7/2017 zo dňa 20.06.2017 v bode 21 skonštatoval, že : „... podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 zákona je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať (okrem iného) na verejný záujem (záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom) - osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky (či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny bude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky), ku ktorým je kompetentný sa vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej správy práve Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nakoľko je žiaduce, aby sa regulovala situácia hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť (a s tým súvisiaci pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky) má nepochybne vplyv na hospodárstvo Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo Slovenskej republiky.“

41. Z citovaného rozsudku najvyššieho súdu jasne vyplýva, že stanovisko Ministerstva hospodárstva SR je pre konajúce orgány verejnej správy záväzné, pričom je to práve Ministerstvo hospodárstva SR, ktoré je kompetentné vyjadriť sa k otázke, či podnikateľský zámer žiadateľa je benefitom pre hospodárstvo SR, pričom hospodársky záujem Slovenskej republiky sa na účely rozhodnutia o udelení, resp. obnovení prechodného pobytu na účel podnikania považuje za verejný záujem, ktorý musí byť na tento účel žiadosti splnený.

42. Správny súd poznamenáva, že na preukázanie prínosu podnikania vo verejnom záujme nestačí splniť len kritériá dosiahnutia zisku, ale je potrebné preukázať aj prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky, ktorý je jedným zo základných zákonných kritérií podstatných pre rozhodovanie o obnovení prechodného pobytu na účely podnikania. Žalobca v podanej správnej žalobe síce spochybňuje spôsob, akým bol v administratívnom konaní prínos jeho podnikateľskej činnosti pre hospodárstvo Slovenskej republiky zisťovaný, avšak jeho existenciu v konaní netvrdil, ani ju nepreukázal a záver Ministerstva hospodárstva SR ničím nevyvrátil.

43. Námietku žalobcu ohľadom nerešpektovania čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Do výkonu práva na rešpektovanie súkromia a rodinného

života štátny orgán môže zasahovať v prípadoch, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Vzhľadom k tomu, že je v záujme hospodárskeho blahobytu Slovenskej republiky regulovať počty príslušníkov tretích krajín, na prechodnom pobyte, ktorých nie je v zmysle zákona o pobyte cudzincov verejný záujem, a to aj z dôvodu, že ich podnikateľská činnosť nepredstavuje prínos pre hospodárstvo Slovenskej republiky, bolo na mieste uprednostniť verejný záujem pred súkromným záujmom žalobcu. Správne konanie v prvom ako i v druhom stupni v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR predstavuje jeden celok. Orgány verejnej správy dostatočným spôsobom odôvodnili, prečo nie je obnovenie pobytu žalobcu vo verejnom záujme. Správne orgány nespochybnili, že k došlo k stretu verejného a súkromného záujmu, avšak dospeli k záveru, že v danom prípade je dôvodné uprednostniť verejný záujem. Na druhej strane, ako už správny súd uviedol vyššie, v napadnutom rozhodnutí absentuje odôvodnenie splnenia, resp. nesplnenia podmienky ustanovenej v § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov, a preto nemožno konštatovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

44. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti však správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením veci je činnosť orgánu verejnej správy, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť logický vzťah. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak orgán verejnej správy použije iný právny predpis, ako má správne použiť, alebo aplikuje síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyloží, resp. ak zo správnych skutkových záverov vyvodí nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantným žalobným bodom, ktorý je v prípade jeho preukázania zákonným dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutie orgánu verejnej správy.

45. Vzhľadom na to, že žalovaný nesprávne aplikoval ustanovenie § 111 ods. 1 písm. u) zákona o pobyte cudzincov a právne závery z neho vyvedené sú nesprávne, správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný je viazaný vysloveným právnym názorom súdu podľa § 191 ods. 6 SSP a bude povinný vo veci na základe indícií správneho súdu opätovne konať a rozhodnúť.

46. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, pričom o výške rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník podľa § 175 ods. 2 SSP.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 443 ods. 1 SSP v spojení s § 493e SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyložený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.